

skulle være. Nu sidder vi i 2006, og de samme partier, som dengang lavede en efterlønnsreform, siger nu, at der skal laves om med henblik på at lave et langsigtet pensionssystem og langsigtede efterlønnsregler.

Det andet eksempel: I 2000 var der under SR-regeringen nogle partier, der lavede en 2010-plan og sagde, at nu laver vi en langsigtet økonomisk plan for, hvordan vi udvikler bl.a. den offentlige økonomi frem til 2010 – bare for 10 år. Vi var vel ikke halvvejs igennem det forløb, før de samme partier – i hvert fald et af dem – sagde, at nu skulle man lave om på spillereglerne, nu skulle man, i særdeleshed i det pågældende år, øge de offentlige udgifter ud over det, man selv havde lagt ind i sin plan fra år 2000. Altså, 5-6 år efter fandt man ud af, at ikke engang en 10-års-plan frem til 2010 kunne man selv holde. Forudsætningerne ændrede sig, mener man.

I 2004 var vi i den situation, at vi havde stigende ledighed og faldende beskæftigelse. Vi vurderede – nogle af os – at der var behov for at stimulere den indenlandske efterspørgsel; vi lavede en forårspakke med skattelettelser for knap 10 mia. kr., fordi der skulle mere gang i hjulene, for at vi kunne være sikre på, at vi ikke blev ramt af så stor en del af den internationale afmatning, som andre lande omkring os blev. Det viser sig nu, at det jo var ganske fornuftigt at lave den satsning.

Men i 2006 står vi i en helt anden situation. Der forhandler vi nu med det udgangspunkt, at der bliver mangel på arbejdskraft, at vi får problemer med at skaffe tilstrækkelige hænder, at vi får et gab mellem indtægter og udgifter, og at der må ske noget – altså 2 år efter.

Jeg vil bare lige plante det lille frø i forbindelse med de kommende ugers diskussioner, at det, vi i bund og grund har behov for, jo er, at vi er oppe på tærne hele tiden i forhold til at justere kursen efter, hvad der er behov for, og at vi ikke skal tro, at det er muligt for os at lave en plan, der en gang for alle fastlægger, hvordan udviklingen kommer til at være i de næste 20-30 år.

Det gælder jo også med hensyn til det specifikke emne, som SF har sat på dagsordenen om forebyggelse, altså i forhold til bestræbelserne på at sikre en bedre sundhedstilstand, et bedre arbejdsmiljø. Der kan vi jo heller ikke tro på, at vi i løbet af de kommende 14 dage eller lidt længere tid får skabt de regler, der simpelt hen bare sikrer, at nu kører det hele, som det skal. Det er jo et vedvarende stykke arbejde, som vi må tage på os, at vi skal sikre bedre initiativer i forhold

til forebyggelse, en bedre indsats i forhold til arbejdsmiljø. Og det er jo en indsats, som Folketinget har sin del af ansvaret for, men det er så sandelig også en indsats, som alle andre har et ansvar for.

Hvis man kigger i Velfærdskommissionens rapport, som jo danner baggrund for SF's forespørgsel, vil man kunne se, at nogle af tingene om forebyggelse i meget høj grad handler om livsstilsorienterede sygdomme, som man peger på er et meget stort problem, og som hiver ressourcer ud af velfærdssamfundet.

Mange af de problemer kræver ikke blot Folketingets aktive ageren – det ved vi jo godt – men de kræver også, at vi som borgere i den grad tager ansvaret for vores eget liv og for, hvordan vi sikrer os et godt helbred også om 10-20-30 år og efterfølgende.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak. Hr. Jørgen Arbo-Bæhr er den første, der får ordet for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg hørte meget, meget lidt konkret i hr. Thulesen Dahls ordførertale, men jeg har i hvert fald et konkret spørgsmål, som jeg længe har ønsket at stille i forbindelse med Dansk Folkepartis deltagelse i de her forhandlinger, og det er et spørgsmål om efterlønnen. Det har jo i en lang periode været god tone i Dansk Folkeparti, at man aldrig nogen sinde ville gå med til en forhøjelse af efterlønsalderen. Det kom der så på et tidspunkt en udmelding om at man måske godt ville alligevel, og derfor kunne jeg egentlig godt tænke mig, når vi nu har debatten i dag, at få det fra hr. Thulesen Dahls mund, om Dansk Folkeparti vil medvirke til en forringelse af efterlønnen, en forhøjelse af efterlønsalderen – ja eller nej?

Kl. 16.40

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg havde ventet spørgsmålet. Det er sådan, at vores vurdering forud for det her forløb har været, at vi ikke kom igennem et forår, uden at der skete ændringer i reglerne for det, vi kalder tilbagetrækning, altså den alder, man har, når man enten kan gå på efterløn eller på folkepension. Og der er det altså vores vurdering, at det er bedre at gå aktivt ind og påvirke det forløb og